

הספר הזה, בדרכו הוא בן בכור שלי. ספר ילדים אותו כתבתי ואיירתי לאחר שני ספרי פרוזה ושני ספרי שירה שהוצאתי לאור ולאחר עשרות ספרים בהם לקחתי חלק כמאיירת למילים של אחרים.

הספר, אחד מתוך סדרה, שיצא לאור בהוצאת "ידיעות אחרונות", עוסק בנושאים שמעסיקים הורים וילדים. לפעמים, מה שילדים רוצים והורים לא ממש רוצים, ולעתים מה שהורים רוצים וילדים ממש לא...

הספר "כל-כך רציתי גור", נולד דווקא מתוך הזדהות עם ילדים שאין להם את הזכות לחוות חיים לצד בעלי-חיים, ובעיקר ילדים עירוניים שיכולים להנות מחיות-מחמד קטנות בלבד...

האמת שאני גור עירוני לגמרי זכרונותי הראשונים מדירת שני החדרים שחולקו ביננו שווה בשווה: חדר שינה להורים, שביום הפך לסלון, וחדר ילדים לשלושתנו, אחר-כך עברנו לדירה גדולה יותר. שלושה ילדים כמהים לחיות, לא חשוב איזה, אבל הכי רצינו כלב. למזלנו, אמא אהבה חיות ואבא נכנע למרות שהוא לא התרגל מעולם ...

התחלתי את דרכי עם "תולעי - משי", גם מתוך אמפטיה אמיתית לרעב הבלתי פוסק שלהם וגם בגלל שהאמנתי שבכל גולם - מצוי טמון פרפר אמיתי, אבל בעיקר מפני שלאבא שלי הייתה חנות-נעליים, מה שאומר שהיו לי המון קופסאות קרטון בחינם מצד אחד, ומצד שני, גידלתי "גורים" סגורים, בתוך החדר שלי, גורים שלא צריך להוריד שלוש פעמים ביום, הם לא הפריעו לאבא שלי, ובזכות קופסאות הקרטון גם הפכתי לסגנית מלכת - הכתה.... אבל האמת היא, שעמוק בלבי רציתי גור אמיתי.

"...אפילו גור סתם, גור קטן. שאיתי יגור,

כלי שם, גור אמיתי

גור ישן או חדש, שהיה ממש שלי".

העיקר שיהיה לי כבר גור (מתוך כל כך רציתי גור עמ' 8)

לאט-לאט בזכותי ובזכות שני אחי שרצו גור לפחות כמוני, אבל בעיקר בגלל אמא שלי שרצתה גור אמיתי ועד אז השתעשעה בגורים על בטריות ודובים מפלסטיק או מצמר-גפן, התקדמנו בגבורה מול האופנסיבה של אבא שלי והתחלנו להכניס הביתה בעלי-חיים.

דג-זהב אפור ושקט בצנצנת ריקה של מיוז, שני אוגרים באקווריום מפלסטיק, עכברים לבנים שהתרבו על הקרוסלה מבלי ששמנו לב שזה קורה, גור-חתולים זעיר שהאכלנו מבקבוק-תינוקות ובסוף הגיע "מיקי" הטרייר - המעורב - המעורב שהבין שהוא חייב לעשות צרכים רק על אדמה, אז הוא לקח חול מהעציץ במרפסת העביר אותו לשטיח בסלון והיה בטוח שהוא מחונך: וגם מחונן בדרכו... כשהפכתי לאמא, בתי עברה ממש את אותו תהליך עד הגור האמיתי שלה. קודם תולעי-משי, אחר כך כנריות בכלוב וחתולה סיאמית חירשית. אבל בסוף, בעודי בהריון שני, ולמרות שדחינו את הרחבת המשפחה משלושה לחמישה, במקום משלושה לארבעה ניצחה הכמיהה שלה ואספנו את "ליידי" מצער בעלי-חיים, כלבה שליוותה אותנו 19 שנים...

הספר נכתב בגוף-זכר כי הגיבור שלו הוא ילד, אבל כנראה שאלה המילים שלי שהיתה אז בת 4 וגם שלי כילדה, שזוכרת כמה בכי וסודות ספגו התלתלים של "מיקי" הטרייר - המעורב בילדותי שלי.

הבחירה שלי לכתוב על הצורך של ילד, בעיקר בעודו ילד יחיד, בגור משלו, נובעת מההבנה והזכרונות עד כמה ילדים זקוקים לשותף שקט ונאמן לפחדים, לכעסים ולשמחות שלהם ועד כמה הם זקוקים לאמון מלא בסודות שהם חולקים. גור מאפשר לילד לחוות בפועל ממש חוויות שמאפשרות לו ביטוי רגשי ופיזי במקבל.

ילד מרגיש מוגן או לא מוגן, תלוי בבית-הוריו בחינוך ובתרבות שבה הוא צומח. אבל, בעל-חיים מאפשר לילד להרגיש תמיד מוגן ללא תנאים. וביחד עם כך, בעל-חיים מאפשר לילד להיות גם המגן, להרגיש גדול וחזק, להרגיש שתלויים בו.

נקודה נוספת היא היכולת לבטא רגשות לצדו של בעל-חיים בתקשורת א-מילולית. תקשורת מיוחדת שבה למילים אין משמעות, בעיקר לילדים שמתקשים לנהל דיאלוג עם העולם, תקשורת שמאפשרת חברות מסוג אחר.

ובלילות אני כבר לא לבד.	ושנינו ביחד, אצלי במיטה"
כי כלילה, הוא בוכה ומשמיע קולות	חולמים את אותם חלומות..."
ואז אני עוזר לו לעלות...	(שם עמ' 22)

ילד יודע לשמור אמונים וגם זקוק לתחושת שייכון ואמון"

"וגם אם פעם יהיה לי אח קטן	את גור אני אף פעם
או אפילו אחות,	לא אוהב פחות"

(שם עמ' 31)

תחשבו איזה מתנות ארוזות הילדים שלנו היום לומדים לקבל, זה נע בין קופסא שבה נחבא פלייסטשן, או נייד-דור שלישי, דרך מערך דיגיטלי-אינטראקטיבי עד מעטפה עם צ'ק למוטב בלבד. לעומת זאת תחשבו על קופסאות קרטון של נעליים, עם חורים במכסה, שבתוכן צומחים זחלים על מצע של עלי-תות והופכים לפרפרי-משי. תחשבו איזה אושר נגרם לילד שבספר כשהוא קיבל את מתנת-יום ההולדת שהוא כל-כך יחל לה. מתנה שמאפשרת לו לחלוק סודות בלי מילים, לפתח את יכולת הביטוי הרגשית שלו, לחוש בגבולות, להנות מנאמנות ואמון, לחוות את הגדילה דרך מי שקטן ממנו וזקוק לו אבל גם מאפשר לו להיות מוגן, ובעיקר בשותפות אמיתית, בתחושה שהוא לא לבד בעודו גֵּדֵל מול העולם הבוגר כולו.

”באמצע הקיץ, כחום הכי גדול
יום אחרי היומולדת שהיה לי אתמול,
אמא נכנסה לחדר עם חיוך: בעינים,
ואבא החזיק חבילה על הידיים
ושניהם הביטו בי כנה, משתדלים להתאפק
ופתאום הרגשתי שהלב שלי דופק...
הם לא זזו, הם חיכו שאני אגש...
הלב שלי היה כל כך נרגש
החבילה רעדה והשמיעה קולות
נביחות קטנות וגם יללות.

נדמה לי שראיתי אוזניים,
גם זנב ראיתי...
האם זה הגור שכל כך רציתי?
זה גור.... נכון שזה גור?
כמעט צעקתי, אבל שתקתי,
כמעט בכיתי, כל-כך רציתי...
אבל הלב שלי דפק כל-כך מהר
שלא יכולתי לדבר...
נכון שזה גור בשבילי?”
נכון שהוא יהיה רק שלי?”

(שם, עמ' 19)